

I JÁ MŮŽU BÝT BOŽÍM SPOLUPRACOVNÍKEM

5. 7. – Sv. Cyrila a Metoděje

JAKÝ JÁ MÁM ÚKOL V ŽIVOTĚ?

Co musím a mohu dělat? Kdo se takto ptá, už se stává Božím spolupracovníkem ve světě, zakouší, že ho Bůh potřebuje, nese a provází.

Když ubývá sil, když něco nechápeš, pak se třeba naučíš modlit nebo se opět vracet k tomu, co ses naučil kdysi jako dítě a tenkrát možná vůbec nechápal. Mnohem později, v těžké situaci nebo před velikým úkolem, nabude modlitba, kterou jsi dříve bezmyšlenkovitě nacvičoval, nečekané síly.

Kdo si takto počíná, přibližuje se k Bohu a stává se Božím partnerem. Dalším krokem na cestě k Bohu by pak mohlo být angažovat se jako „misionář“, žít svou „misii“. Co to znamená?

UČIT SE PŘEDÁVAT ŠTĚSTÍ DÁL...

Mnozí z nás mají v porovnání s druhými skvostný život. Je třeba se učit předávat štěstí dál. To ovšem nejde automaticky. Jako se musí svému povolání naučit třeba prodavač aut, učíme se řešit svoje úkoly i my. Je třeba rozvažovat, jak je možné předávat naši víru, naše ideály, naši důvěru, naši lásku těm, kdo jsou nemocní, kdo jsou sami, kdo nedokážou milovat. A může to také znamenat vstoupit do nějaké cizí kultury, poznat jiná náboženství, naučit se cizímu jazyku, aby se šířilo porozumění a mír.

...A DÍVAT SE KOLEM SEBE

Dalším krokem je konečně dívat se. Když vidím krásu, nemohu ji vysvětlit, úžas nad ní mě ale přesto může vést k Bohu. Pokud pak ještě pocítím, že Bůh mě nenechává padnout a posiluje mě, když jde do tuhého anebo když se pouštím do odvážných úkolů, stále znovu mě překvapuje. V mlčení, v tichu, v naslouchání je Bůh na dosah ruky.

Se svolením převzato z knihy: Carlo Maria Martini, Georg Sporschill, Hovory v Jeruzalémě, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz . Redakčně upraveno.